

Vilē Vēl

Kaip mes išgarsējome

(Ištrauka)

Mykolas nepažįsta gėlių, jis bando atspėti, kuri iš jų galėtų būti kordilina, ima ir neša mums. Mes su Diena laikom garbės reikalą žinoti visų mokykloje augančių gėlių pavadinimus. Nuo to ir prasidėjo pokalbis apie vardus. Kaip tik per lietuvių kalbos pamoką skaitėm sakmes apie keliaujančius ežerus, kaip jie atšniokščia debesiu ir nusileidžia, jei atspėji vardą. Mykolas nusijuokė, kad tai pasakos, mokslas seniai įrodė ežerų kilmę. Diena supyko. Kaip jis nesupranta: neįmanoma išspręsti matematikos uždavinio, jei nemoki formulių – negi kaskart jas pats išsivesi. Kad suprastum, ką mums praneša sakmė, turi mokėti jas perskaityti. Sakmei nerūpi ledynmečiai. Sakmei rūpi perduoti žmonėms žinią, kaip reikia elgtis su gyvomis esybėmis. Manai, kad ežeras – tik tam tikras kiekis vandens? Kas turi vardą, tas turi būdą. Jo negalima įžeidinėti, jam negalima nusikalsti, nes jis gali tave palikti vieną – imti ir iškeliauti.

Pasirodo, Mykolas visada jautė, kad kiekvienas ežeras yra kitoks. Šventame ilgą atabrada, jame ypač malonu maudytis po pietų, kai bangelė spindi ir žlibina taip, kad nieko nematai – nei meldų, nei kito kranto... Karštis prislopina balsus ir atrodo, kad pasaulyje yra tik šitas ežeras ir tu. Mykolo senelis yra Labanoro girios girininkas. Mykolas leidžia pas jį vasaras, todėl daugybę ežerų pažįsta – Žiezdrą, Ūsius, Kretuoną, Lūšius... Dviejų vienodų nėra. Tik jis nežinojęs, koks svarbus vardas.